

Hengen kasteen problematiikkaa

Anssi Tiittanen referoi työntekijöiden syyspäivien keskustelua Hengen kasteesta (Ristin Voitto 43, 2010.) Ville Pitkänen käsittelee aiheen problematiikkaa. Koska aihe liittyy voimakkaasti kutsumukseeni ja kokemuksiini, niin otan osaa keskusteluun.

Hengellä täyttyneellä ja hänen läheisilleen voi tosiaan syntyä epäilyksiä siitä, onko todellista täyttymystä koskaan tapahtunut. Kirjassani Öljyn kylliys kerron tapauksia, joissa tuo piina on ollut todella kiusallinen. Ongelmasta on **aina** ulospääsytie. Kokemukseni mukaan kaikki piinansa minulle kertoneet ovat todella täyttyneet Hengellä, ja pienikin rohkaisu tuo heille voiton ja voimallisen täyttymyksen. On hyvin tavallista, että ensimmäinen kokemus Hengen täyteydestä ei ole aina kovin voimakas. Tästä syystä rukoilen usein Hengellä täyttyneen puolesta hetken kuluttua uudelleen, ja opetuksissani rohkaisen epäileviä.

Jumalaa etsivä työmalli on suuri apu kaikenlaisessa ahdistuksessa oleville. Puutunkin tähän suurongelmaan.

Silloin tällöin, kun saan kutsun johonkin seurakuntaan, niin minulle luetellaan seuraavan tapaisia ongelmia: on sairaita, Hengellä täyttymättömiä, vaikeuksia ihmissuhteissa, avioliitoissa ja sielunhoidon tarvetta. Minulle järjestetään yksi kokous, jossa kaikki tulisi saada tolalleen. Joudun vastaamaan, että sellaista armoitusta minulla ei ole, ja pyydän järjestämään edes pari kolme kokousta. Sekin on useimmiten liian vähän. Paras ratkaisu on, että on Jumalan etsimisen viikko, tai ainakin puoli viikkoa. Joskus minua kutsutaan avustajaksi juhlille tai jonkun kuulumisuuden siivelle. Tällöin Pyhä Henki jää täytetilkun asemaan. Ohjelman hajaantuminen usealle sektorille hajottaa etsivien mielet ja vaikeuttaa Hengellä täyttymistä. Pääohjelma muotoutuu näin ollen rasitukseksi Hengen täyteyden etsimiselle. – Käy niin, että ”helluntaijuhlilla” on tilaa kaikelle muulle, mutta ei juhlien pääpersoonalle, Pyhälle Hengelle.

Joissakin seurakunnissa olen saanut toiveeni täyttymään. Esim. aikoinaan Jyväskylässä ja Seinäjoella oli illan kokousten lisäksi rukoukokouksia. Toivomukseni mukaan seurakuntien oma väki hoiti pääosan sielunhoitokeskusteluista. Näin sain itse keksittyä kutsumukseni ytimeen: julistukseen ja rukoukseen. Kokouksen johtajat jättivät rasittavat aloituspuheensa pois, ja vanhoillinen musiikkimakunikin hyväksyttiin. On virhe ajatella, että räiskyvällä huutamisella vedämme Hengen siunauksen alas taivaasta. Paremminkin hiljainen palvonta luo tyyneyttä apua etsivän levottomaan sieluun ja avaa ovia Pyhän Hengen virralle. Keuruun kesäkonferenssissa meillä onneksi on oma rukoustelta. Toimintamme rukoustellassa ei tunneta sanaa kiire eikä sitä rasita ohjelmien tungos. Järjestelyn vaikeutena vain on se, että suuri yleisö jää osattomaksi pikkutelttamme annista.

On valitettavaa miten tyypistynyt seurakuntiemme kokousmalli on. Saarnaksi kutsuttu luento on kaiken keskus. Usein se korvaa Raamatun mallin, jossa ”jokaisella on jotakin annettavaa”. Yhteislaulun tilalla ovat esiintyjät ja viihdyttäjät. Jos kutsutaan vieraileva puhuja, niin vaatimaton puurtaja ei useimmiten kelpaa. Kaivataan huippuluokan esiintyjää, jonka pyhityselämän taustoja joudutaan silloin tällöin jälkikäteen setvimään.

(Julkaistu Ristin Voitossa 2010).